

SCÉNÁŘ

Adela SK.: Dobrý den dnes je 2.listopadu 2016 jsme v domě paní Zdeňky Králové v Praze 11.

Babička: Jmenuji se Zdeňka za svobodna Petržílková. Narodila jsem se 26.4.1935 ve Vysočanech a když mi byli asi dva rok nastěhovali jsme se tady na to na Pangrác tedy do ulice, kdy se stalo to neštěstí .

Adéla SK. (terén): Nacházíme se v ulici 6. Května, kde se v roce 1945 odehrál největší masakr za pražského povstání. Zde na tomto místě bylo brutálně zavražděno 51 lidí jednotkami SS.

Adéla N.: Kolik vám bylo tehdy let?

Babička: Mě bylo deset let. Maminka se jmenovala Zdeňka Petržílková a tatínek se jmenoval František Petržílka . Asi do mých dvou let ve Vysočanech a pak jsme se přestěhovali do té Úsobský ulice. Maminka v té době byla v domácnosti dříve jako to ... Můj tatínek byl zahradník. Takže nějak od těch podniků ty byty dostávali , no ale naši dostali , protože tam asi jinej byt nebyl ten jednotlivej , v kterým my jsme žili to byla jedna místnost a v té místnosti žili moji rodiče se semnou.

Adéla N.: Měla jste v tom domě nějaký kamarády?

Babička: Ano kamarády jsem tam měla dva a jeden právě zahynul toho 6.května.

Adéla N.: A povíte nám , jak se to všechno seběhlo ?

Babička: Ano povím vám to, jak se to seběhlo prostě co jsme bydleli v té Úsobský ulici tak tam je velikánská zahrada a za tou zahradou byl veliký plac, tam měla škola postavený jako takový nějaký butky a nebo prostě no a tam se potom ubytovali esesáci no a ty tam prostě vyváděli , kde se dalo a toho šestýho vltli k nám do sklepa... A kde už nás upozorňovali lidi , že se něco děje, tak jsme celej dům jako se sešli každej měl .. na leví nebo na praví jsme měli sklepy, kde kdo měl ten sklep, tak tam šel a my jsme měli sklep na pravé straně a to neštěstí se stalo na levé straně no a tam prostě všechny ty lidi... vyhnali na tu zahradu kde je postříleli.. toho mího kamaráda spolužáka a jeho pěti letou sestru a maminka se zachránila tím , že dělala ,že je mrtvá , ale jako nevyvázla z toho dobře , přišla o nohu.

Titulek: Cítili jste se už před touto událostí ohroženi?

Babička: Stále, protože pořád si někde střílelo, ale tohle to bylo prý na nějaký popud někoho, který jim řekl, že tam jsou lidi, aby je postříleli. Na té naší pravý straně to bylo tím , že tam byla paní Soukupová , která byla u nás v domě domovnicí a ona to byla ona se narodila v Německu a ona uměla perfektně

německy Takže se s těma Němcema začala dohadovat , že tam jsou jenom maminky neřekla , že tam jsou i muži ,že jo že tam jsou jenom maminky děti no a moje maminka byla těhotná, byla 8 měsíců těhotná ,takže no a že tam je i těhotná pani no a to prostě dali si říct a jako nechali a nešli tam k nám ale tam ty prostě asi 15 lidí postříleli. Říká se, že i ty mojí kamarádce (sestra toho mého bratra) měli jí za živa vydloubat oči.

Adéla SK.: Čtrnácti letá Jarmila Šárová podle lékařského zjištění měla za živa vypíchané oči.

Titulek: Jak dlouho jste se před příslušníky SS skrývali?

Babička: No od odpoledne , až do večera no a druhý den ráno se můj tatínek , že rozhodl riskoval samozřejmě, protože maminka byla těhotná no a to a já byla mě bylo těch deset let takže nás vzal a my jsme z toho domu utekli . A před námi tam nebyli ty baráky ,ale tam byli pole.A byli tam postaveny nějaký domky bydleli tam zahradníci ..A tam jsme přečkali až do toho 9.května . A nejhorší bylo ty tam leželi když jsme se vrátili a ty tam leželi na tý zemi na tý zahradě . A my jsme tam měli okna a z bytu jsme přímo koukali na zahradu a než se to odvozilo a všechno se dalo do pořádku.

Adéla SK.: V domě čp.255 bylo zavražděno 35 civilistů včetně 10 dětí a 13 žen a včetně dvou těhotných a v domě čp.254 bylo zavražděno 16 obyvatel a včetně 6 dětí a 5 dospělých. Je smutné, že přes veškerou snahu Československých úřadů nebyl nikdo dosud vypátrán.

Titulek: Celkem bylo 6. Května 1945 v Úsobské ulici zavražděno 51 lidí.